

Редно ли е евангелският сеяч от притчата на Исус, познавайки реалиите на своя регион, да се възмущава от това, че част от семената се е изгубила, защото е паднала на такова място, където няма никакви шансове за реколта? Не е ли по-добре да се възмути от собствената си непред-видливост, когато е разпръсвал зърната по земята? Исус казва, че някои от семената са паднали край пътя. В редица страни от Близкия Изток пътищата до ден днешен нямат вид на специално направени. Ако зърната, паднали край такъв път, са били прикрити от земята, може би са имали шанс да оцелеят... Но защо сеячът е хвърлил семена върху кеменисто място или в тръните? Семената, попаднали там, са загинали и няма смисъл да се предявяват претенции нито към семената, нито към природата. Упрекът може да бъде адресиран единствено към самия сеяч...

Добавеното от Исус по молба на учениците тълкуване на тази притча поражда обезпокоителен въпрос: „Ако сеячът е самият Бог, не следва ли към Него да предявим претенции за неефективността на участието Му в делата на този свят?” И още: ако семената от днешната притча са Словото Божие, как да разбираме Първото днешно четиво, в което Бог заявява, че „Моето слово, което излиза из устата Ми, се не връща към Мене празно, а изпълнява, що Ми е угодно, и върши онова, за което съм го Аз пратил” (Ис. 55, 11)? Противоречи ли Евангелието на пророчеството на Исаия?

Слушателите на Исус били хора на Стария Завет. Живеейки под римското владичество, юдеите през цялото време очаквали Месията. Надявали се на Божествената намеса и освобождението, което те разбирали като възраждане на предишното благоденствие. Хранейки живи спомени за необикновено впечатляващото (според библейските разкази) освобождение от египетското робство, те се надявали на също такива впечатляващи събития при появяването на новия Мойсей, който ще обяви възцаряването на Бога в света.

В този контекст притчата за сеяча показва съвършено ново виждане за Божието Царство в света. Прорастването на семената, хвърлени в земята, също както и израстването на Царството Божие, е лишено от зрелищни събития и е продължително във времето, остава трудно уловимо от човешкото възприятие. Мислейки за своето участие в делото на създанието на Царството Божие днес, е необходимо да се пазим

от съблазните на светкавичния успех, измерван със забележими промени в света около нас. Защото Царството Божие започва със Словото Божие, хвърлено в „добрата земя“ на хорските сърца. Словото Божие звучи в целия свят не само от амвоните на църквите, но и в залите за катехизис, в молитвените групи, от катедрите на теологичните факултети, в средствата за масова информация и накрая в междуличностните отношения на вярващите, сред които особено висока роля играе предаването на Словото Божие от родителите на техните деца. И никой няма право да се отчайва заради отсъствието на видими плодове, защото решаващ за Царството Божие е единствено фактът на предаване на Божието Слово. То е адресирано до всеки човек. То таи в себе си небивалата сила да преобрази пътя на човешкия живот. Но неговата ефективност не е ефективността на компютъра, работещ единствено така, както е програмиран. Словото Божие винаги е обърнато към свободата на човека. Затова на звучащия понякога въпрос: „Какво да направя, за да започне да посещава Църквата моят син (или баща, или майка)?“, отговорът е: „Трябва да се молиш, защото нищо друго не можеш да направиш.“

Притчата на Исус от днешното Евангелие според свети Матей (13, 1-23) обръща вниманието ни върху четири варианта на поведение на човека, който слуша Словото Божие, по аналогия с четирите места, на които паднали семената, разпръснати от евангелския сеяч. В кой вариант ти виждаш своето отношение към Словото Божие?

Част от семената попаднали на добра земя и почнали да дават плод – „едно сто, друго шейсет, а друго трийсет“ (Мт. 13, 8). Но нищо, че принесли различна реколта. Важното е, че всяко от тези семена е дало плод. Така се случва и със Словото Божие: винаги се намират сърца, в които то да принесе плодове. И благодарение на това Царството Божие вече е тук, на земята. Дори ако броят на онези, които правят Словото Божие пътеводител на своя живот, не е много голям, именно те решават доколко Бог ще царува на земята. Затова в живота на Църквата не е важен само броят на хората, които участват в неделната литургия. Тайната на Царството Божие се изплъзва от социологическите статистики. Немногочислени, но беззаветно предани на Бог хора могат да преобразят лицето на земята.